

Sygn. akt IV K 181/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Katarzyna Łuczak

w obecności Prokuratora : Macieja Młynarczyka

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 06.06.2017r.

sprawy: **G. O.**

syna J. i L. z d. O.,

ur. (...) w L.

oskarżonego o to, że:

W dniu 2 kwietnia 2014 r na portalu internetowym eBay działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 450 pln poprzez wprowadzenie go w błąd, że zakupiony przez niego na aukcji numer (...) – telefon komórkowy m-ki S. (...) zostanie mu przesłany na podany przez niego adres po wpłaceniu ceny sprzedaży na wskazane konto bankowe, przy czym nie miał on zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, działając tym na szkodę P. L.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

orzeka:

I. Oskarżonego **G. O.** uznaje za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. L. kwoty 450 zł. (czterysta pięćdziesiąt złotych);

III. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe zarejestrowane w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) (k.78) pod poz. 1 zwraca (...) Bank (...) S.A.;

IV. Zasadza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 zł. (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 120 zł. (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 181/17

UZASADNIENIE

Mając na uwadze, iż wniosek oskarżonego G. O. dotyczy sporządzenia uzasadnienia do wyroku wydanego w trybie art. 387 k.p.k., sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kary i innych konsekwencji prawnych czynu.

G. O. został oskarżony o to, że w dniu 02 kwietnia 2014 roku na portalu internetowym eBay działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 450 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd, że zakupiony przez niego na aukcji numer (...) – telefon komórkowy m-ki S. (...) zostanie mu przesłany na podany przez niego adres po wpłaceniu ceny sprzedaży na wskazane konto bankowe, przy czym nie miał on zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, działając tym na szkodę P. L., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Przedstawione przez oskarżyciela publicznego na poparcie przedstawionemu oskarżonemu zarzutu dowody w postaci: protokołu przesłuchania P. L. (k.3), potwierdzenia wpłaty dokonanej przez pokrzywdzonego (k.6), dokumentacji dotyczącej transakcji zakupu (k.15-20), informacji z firmy (...). (...) (k.37), informacji nadesłanej z Banku (k.59-61), dokumentacji bankowej (k.76-77), wykazu dowodów rzeczowych (k.78), odpisów wyroków oraz aktów oskarżenia (k.100,112,129,131-136), informacji z KRK (k.148-151,168-170,178-181,242-245) – sąd w trybie art. 387 § 5 k.p.k. uznał za ujawnione bez odczytywania i zaliczył do materiału dowodowego.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sąd uznał iż okoliczności czynu i wina oskarżonego G. O. odnośnie zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu nie budzi wątpliwości i w związku z tym złożony przez niego na rozprawie głównej w trybie art. 387 k.p.k. wniosek o dobrowolne poddanie się karze, wobec braku sprzeciwu prokuratora oraz pokrzywdzonego zasługuje na uwzględnienie, albowiem okoliczności sprawy i postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia rozprawy w całości.

Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony G. O. w dniu 02 kwietnia 2014 roku na portalu internetowym eBay działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 450 złotych poprzez wprowadzenie go w błąd, że zakupiony przez niego na aukcji numer (...) – telefon komórkowy m-ki S. (...) zostanie mu przesłany na podany przez niego adres po wpłaceniu ceny sprzedaży na wskazane konto bankowe, przy czym nie miał on zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, działając tym na szkodę P. L., czym wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Wskazać należy, iż odpowiedzialności karnej na podstawie art. 286 § 1 k.k. podlega ten kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd lub wyzyskania błędu. Przystępstwo oszustwa ma charakter materialny, przy czym jego skutkiem jest właśnie niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez osobę wprowadzoną w błąd lub której błąd został przez sprawcę wyzyskany. W zakresie strony przedmiotowej przystępstwo oszustwa jest przystępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przystępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przystępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, na przykład wprowadzenia innej osoby w błąd dla osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przystępstwa (postanowienie z dnia SN z dnia 04.01.2011r., III KK 181/10, OSNKW 2011/3/27). Zachowanie sprawcy polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w jeden z dwóch wymienionych sposobów, tj. przez wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Rozporządzeniem będzie każdy akt powodujący zmianę w majątku osoby pokrzywdzonej, a więc zarówno akt o skutkach rzeczowych, jak i obligacyjnych. Transakcja taka musi być jednocześnie niekorzystna, co może polegać na poniesieniu rzeczywistego uszczerbku w majątku lub na przyjęciu zobowiązań majątkowych. Powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia – zob. wyrok SN z 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00 (OSNKW 2000, nr 9–10, poz. 85). Dla zaistnienia oszustwa musi przy tym istnieć związek przyczynowy między zachowaniem się sprawcy a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonego. Wprowadzenie w błąd (tzw. oszustwo czynne) oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, np. co do okoliczności zawieranej transakcji. Działanie sprawcy musi się odnosić do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny (E.M. Guzik-Makaruk, E. Pływaczewski, Komentarz do art. 286 § 1 k.k., LEX OMEGA).

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wykazał w sposób jednoznaczny, iż oskarżony G. O. od samego początku działał z zamiarem nie wywiązania się z zawartej z pokrzywdzonym umowy, a jego celem było jedynie doprowadzenie P. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez uprzednie wprowadzenie go w błąd co do zamiaru zrealizowania umowy sprzedaży telefonu komórkowego zawartej przez internet. O powyższym świadczy postawa oskarżonego, przejawiająca się z jednej strony braku podania prawdziwych danych osobowych i posługiwanie się kontem na portalu internetowym eBay, którego nazwa wprowadzała pokrzywdzonego w błąd, że osobą sprzedającą towar jest A. R.. Ponadto, gdy pokrzywdzony przesłał pieniądze na konto wskazane i jak ustalono należące do oskarżonego wraz z prowizją -zakupiony przez pokrzywdzonego telefon nie został mu dostarczony przez kuriera mimo, iż był o tym zapewniany. Gdy pokrzywdzony zaniepokojony zaistniałą sytuacją wysłał na udostępniony przez oskarżonego numer telefonu wiadomość sms z informacją, iż powiadomi Policję jeśli nie otrzyma telefonu, od tego dnia telefon ten został wyłączony, a oskarżony się w żaden sposób już się z nim nie skontaktował, nie przesłał także zakupionego przez pokrzywdzonego telefonu komórkowego, jak również nie zwrócił przesłanych na jego konto bankowe pieniędzy.

Mając na uwadze motywację sprawcy, podstępny jego sposób działania w celu pokrzywdzenia innych, skalę przestępstw z art. 286§1 k.k. jakich dopuszczał się oskarżony niemal systematycznie od roku przestępstwa 2011r. za co został 23 razy prawomocnie skazany wskazuje, iż jego zachowania nie sposób ocenić w realiach przedmiotowej sprawy jako wypadek mniejszej wagi, lecz jako przestępstwo podstawowe zagrożone surowszą karą niż typ uprzywilejowany. Sama bowiem niewysoka stosunkowo wartość szkody nie świadczy jeszcze o tym, iż sprawca zasługuje na niższą karę od ustawowego zagrożenia przestępstwa tego rodzaju.

Tym samym wymierzając oskarżonemu karę sąd zważył całokształt okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych jakie zaistniały w niniejszej sprawie. Jako okoliczności obciążające sąd potraktował wielokrotną karalność oskarżonego G. O., w tym za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. – karany 23 razy (k. 178-181), niskie pobudki z jakich działał, jego wyrachowany wręcz sposób działania, a także brak jakiegokolwiek skruchy za swoje postępowanie, brak starań by wyrządził pokrzywdzonemu szkodę naprawić. Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował przyznanie się oskarżonego przed sądem do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Biorąc pod uwagę ww. okoliczności sąd wymierzył oskarżonemu G. O. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak również stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, ponadto spełni wobec oskarżonego wychowawcze i zapobiegawcze cele, a także będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym.

Jednocześnie sąd rozważył czy całokształt zebranych w toku sprawy okoliczności musi skutkować orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności czy też wystarczającym będzie jej orzeczenie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd nie miał wątpliwości, że brak jest obecnie podstaw do uznania, iż w stosunku do oskarżonego występuje pozytywna prognoza kryminologiczna, odnośnie przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości, której istnienie tłumaczyłoby zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Należy wskazać, iż oskarżony G. O. w momencie popełniania przestępstwa był karany siedmiokrotnie, natomiast do chwili obecnej został on skazany za popełnienie kolejnych dwudziestu dwóch przestępstw, w przeważającej większości za występki z art. 286 § 1 k.k. Wobec oskarżonego G. O. orzekano karę bezwzględnego pozbawienia wolności lub karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonanie zarządzano. Oskarżony nie wykazał poszanowania dla obowiązujących norm i dopuścił się kolejnego czynu zabronionego o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Zatem uprzednie skazania nie skłoniły oskarżonego do głębszej refleksji dotyczącej swojego postępowania, nie wpłynęły na niego pozytywnie i nie wzbudziły u niego poczucia respektu dla obowiązujących norm prawnych. G. O. była dana szansa poprawy, jednakże jego resocjalizacja w warunkach wolnościowych nie przyniosła oczekiwanego rezultatu.

W ocenie sądu okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, a w szczególności sposób zachowania oskarżonego świadczy o znacznym stopniu jego demoralizacji i braku poszanowania dla obowiązujących norm porządku prawnego, co przemawia za uznaniem, iż jego resocjalizacja powinna odbywać się w warunkach pełnej izolacji i tylko bezwzględna

kara pozbawienia wolności, skłoni go do przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego zmiany w przyszłości, ponadto, co niemniej ważne, stanowić będzie karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem, albowiem do dnia wyrokowania szkoda powyższa nie została przez oskarżonego naprawiona.

Wskazać należy, iż orzeczenie w przedmiocie nałożenia na G. O. obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego wydane w oparciu o obowiązujące w tym zakresie przepisy ustawy z dnia 06.06.1997 r. Kodeks karny w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., Nr 396), tj. przed datą 01 lipca 2015 r. sąd kierował się bowiem dyrektywą z art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sąd miał na uwadze, iż „przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy, przy czym należy uwzględnić sankcje grożące za rozpatrywane przestępstwo, a także możliwości zamiany kary na łagodniejszą rodzajowo, warunkowego zawieszenia jej wykonania, nadzwyczajnego złagodzenia kary, obowiązki próby, jakie można nałożyć na sprawcę, wreszcie możliwość lub obowiązek orzeczenia obok kary środka karnego albo poprzestania tylko na środku karnym. Nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurujących ustaw, chociażby to było dla sprawcy "najwzględniejsze", lecz na podstawie wymienionych zasad należy dokonać wyboru jednej z konkurencyjnych ustaw” (tak A. Marek w: Komentarzu do Kodeksu Karnego wyd. 2010, Lex Omega, również wyrok 7 Sędziów SN z 13.01.970 r., V KRN 402/69, OSNKW 1970/4-5/37, wyrok SN z dnia 04.07.2001 r., V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 12, poz. 1). Mając powyższe na uwadze i porównując treść regulacji w zakresie możliwości zastosowania przepisów dotyczących nałożenia obowiązku naprawienia szkody, Sąd nie miał wątpliwości, iż ustawą względniejszą dla sprawcy jest Kodeks karny z dnia 06.06.1997 r. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw i dlatego uwzględnił w podstawie prawnej orzeczonym środku karnym normę art. 4 § 1 k.k.

Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił tj. (...) Bank (...) S.A. dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) na k. 78 pod poz. 1- jako podmiotowi uprawnionemu, albowiem w związku z merytorycznym zakończeniem sprawy dowód stał się zbędny dla postępowania.

O kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, uznając, iż sytuacja majątkowa oskarżonego, w szczególności jego zarobki, majątek jakim przed osadzeniem dysponował uzasadniają twierdzenia, iż przy dołożeniu starań, w szczególności wykazaniu dobrej woli –jest w stanie je uiścić.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.